

Sy-li spēwať,
Pilnje džětať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatoť
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwať,
Swěrnje džětať
Wšědny dny;
Džeň pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh ći khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

• Sserbske njedželske kopjeno. •

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knižničisćežerńi w Budyščinje a placzi šchwórtlětnje 1,50 hr.

14. njedžela po swjatej Trojizy.

Mat. 11, 16—24.

So tola po prawym ničo noweho na šwěće njeje, ale so wschitko wošpjetuje! Džiwali drje so bęchu, jelišo bęchu sažo pschisćli, našci předownizy, kotřiz so psched džěkać a wjazy lětami wot naš schli, bęchu so džiwali kade wšěm nowym, šchož je nastalo, bęchu so wješelili s nami nad tym a tannym, šchož je čłowiski rosom wumyšlil a jeho pilna, wustojna ruka wukowufonjala, bęchu pak bóle hjęčeže so studžili nad tym, so je tón a tamny njedostatk, kiž w jich čašu tu drje tež hižo bě, so w tak hobrskěj měrje wuwil a roswil, so je wošebje stósć k tajkej mozy pschisćla. Wjele mjes nimi, koiž bęchu wjele bóle domach w Božim kłowje hač ma, by prajito: A to so džiwacze, so macze tajke wobštejnoscze? Njěstji dha pižane, so budže so ludjom stysćacž tych wězow dla, kotřez na jemi pschińdu? A našč Šbóžnik, by-li hišćeže junkrócz widžomnje mjes nami křodžit? Hač njeby te kłowa džěbnisćeho seženja wošpjetawať a sa města tam naspomujene mjena našch městow a wšow stajit?

Se starých čašow Jesušowe napominanje a warnowanje sa našch čaš.

1. Niz hrajkacž ale kručze chycž, to je to napominanje.
2. Šsudženje pschińdže, hlejče, so w nim wobštejče, to je to warnowanje.

Komu dyrby tu šchlachtu pschirunacž? Wona je džěčatkam podobna, rjetnje Jesuš. Křwalba so to sda bęcz. Pschetož wěmy niz jenož, so je Jesuš džěčatka lubawať, so na nich wješelil, ale tež, so je je sa snamjenja abo pschikłody dorosćenym pschedstajal. Njebudžecze-li jako džěči, dha do njebjesćeho kralestwa njepschiń-

džecze. A čehodla to, to tež wěmy: Prawe džěczo je pěfne, lubosue, ponižne, sprawne, jednore. Abó nješnjajemy tamny luby podawš, so, jako Jesuš do Jerusalema sacžahny, na čžole wulkeje jemu holdowazeje čžjódny džěči jeho s palmami witachu? Njemožne so nam sda, so bęchu te bórny po tym křchizuj, křchizuj wołale. Bjes džiwa, so bęchu džěči jeho wješele a nadžija pschichodnych čžakow. Ale tajke lube a lubosne džěči Jesuš tón křocz njeměni. Widžimy s teho, so njebęchu jemu tež druhe, niz tak šwětle bofi džěči njejnate. Džěči šebi rad hrajkaja, dyrbja hrajkacž, pschetož hdyž to njecžinja, nješbu žane džěči abo šu křore, a wošoje njeje rjenje. Džěči pak so tež lohko šwadža, so mjes šobu rošněwaju. Na tajke džěči, šnano bě je runje widžal, Jesuš tu myšli. Šim je čłowisća šchlachta podobna: Ššny wam piškali a wy nješče rejtawali, šmy wam na placž spēwali a wy nješče plakali. Šcho chžyšće Jesuš s tym prajicž? Wón na Jana křčženika špominasće, křuteho, šprawnu pošutu šebi žadazeho muža. Tola tón so jim njelubjesće, bęšće jim pschekřuty a njebęšće wješely došć. Potom pošafowasće wón šam na šo, kiž bęšće tak pschecželny, mily, pschijimowasće hřěšnikow a žlonikow, křdasće s nimi sa blidom, předowasće křudym, špróžnym, wobčezěnym šbóžne ewangelijon. A šcho prajachu wo nim? Šlej, kajli žracžt a winowy wopitž, žlonikow a hřěšnikow towašch! Š křótkimi kłowami potajkim: Čłowisća šchlachta, to šu ludžo, kiž po prawym hrajkaja s trm najwjetšim, šchož na šwěće je s tym bóškim, šwjatym, šlónčnje s Jesušom šamym. Abó njeje tak? Ššesćžanšta wěra, to je křutna wěz, to žada wjele, žada wošebje wotpołožicž stareho čłowjeka. kiž w lóšchtach so škafy, žada, kaž šwj. Šětr naš wucži, wotpołožicž wschitku stósć a wschitke jebanje, šawisćž a šle rěčjenje. Ale to je wulkemu džě-

lej cžlowſkeje ſchlachty nęſchto mohidne, je jim njeſnjeſliwa cžeža. Tak njeſmęcže naſchemu cžaſej wjazn přędomacž; tež niz, ſo hmy wſchitzn hřeſchizn, woni praja. A na drugej ſtronje: Wſchędſtaja ſo jim kſheſčizjanſta węra jaſo rjana, luboſna, ſbóžna węz, dha ſo jim to tež ſaſo njeľubi, dha njeje hódno, woni rjeknu, ſo ſ tym ſabjeracž. So je Boža hnada jim taľ nuſna a ſo ſo jim doſtanie, hdyž ſu jenož hłódní a lačnī po nje, to ſo jim njeſpodoĳa, to jich ſamoprawdoſč rani. Na ſbódy pad je kſheſčizjanſtwa jaſo tajke na wſchęm wina, niz woni. Drajſanje to je. Woprawdžita pſchicžina je ſtajnje ta: Woni nočzedža. A tola bjeſ kruteje wole njeľdže. Jan kſhečženit durbjeſche byč, a jeho poľutne přędowanje durbí tež dženka byč. Ale Jeſuſ durbí tež byč a jeho woteřjenej ruzn a jeho luboſny hłóſ: Bójče ſem ke mni wſchitzn! Bóh njeľudže ſo po naſ ſkožowacž, my budžemy ſo durbjecž po nim ſkožowacž. Chyč, ſ krutej wolu ſ bojoſčju a ſe rženjom ſwojeje duſche ſkožowacž pytacž, to je nuſne. Wóže lohko doſč cžaſ pſchicž, ſo je temu pſchepoľdže.

Jeſuſ woľa dwoje będa na měcže Chorazin a Bethſaida. Ludžo tuteju měſtow bęchu jeho ſkufki widželi; bęſche woprawdže taľ, kaž Jeſuſ da jatemu Janej prajicž: Slepí widža a ſhromi ſhodža, wuſhadní ſo wučiz-ža, hluſchi ſlyſcha, morwi poſtawaju, a ſhudym ſo ewangelion přęduje. A ſchto bęſche wuſpęch teho wſcheho? Niebę kaž ničžo? A Kapernaum? To bę tola jeho měſto? Ale tež tu kaž herwaľ wſchndžom: wón pſchicž do teho ſwojeho, ale cži jeho njeſchwoſachu. Podarmo bę wſcha jeho luboſč, bęchu wſchę jeho ſkufki. Šorje njeby ſo jemu hieč mohle ani w Tirusu ani w Sidonu, tutymaj měſtomaj pohanſkeho, dži wjeho, njeľpóčžiweho žiwjenja. Bjeſ džiwa, ſo Bože žudženje na wſchitke tute měſta pſchicž. Šchtož bęſche přjedy kaž luboſna ſahrodka Boža, to je něľ hotoĳa puſčžina. Njeľku to žaľoſne podawli? Haj žaľoſne, a tola ſaľložene, pſchetož Bóh ſo njeda ſa ſmęch měč. Ssudženja Bože, dženkuſchi džen ſo ſmęja, hdyž ſo wo tym řečži, a tola ſtejinu přjedža w nich. Šaľ bohacže žohnowanu bęſche naſch kraj a naſch lud, woľebje ſ darom ſw. ewangelija! Wſcho, ſchtož něľaľ rjaneho, ſhwalobneho pola naſ mějachmy, mamy ſo jemu džakowacž. Ale hdyž je to wſcho woſtaľo? Wſchęčjeľej luda wutroĳa krawi, hdyž na to wſcho ſpominu. Njeľkufki ſ mozu pſchibieraja, ſhorofče, ſ njeľpóčžiweho žiwjenja naſtate, hdyž poſtupuja, ſtawu jeneho a ſamęneho luda bratra po prawym, ſo hidža, jedon napſchęčžiwu druhemu wujuja. A tam ſaſo ſteji njeľpſchęčel njeľmilny, daji naſ a hroſy naſ ſnicžicž. njedamy-li jemu, ſchtož — ſami nimamy. Hdyž to ſudženja Bože njeľku! Duž paľ: hlada jmy, ſo je pſchętra jemy niđ jenož, ale ſo w nich woſtejinu, ſo wopominu, cžehodla ſmy domachpytani! Lubi kſheſčizjenjo! Šsmu tola ſami ſamokwieči! A my hiſchęče bóle hač ludžo tehduſchich ſtarych cžaſow; pſchetož k nam njeje Jeſuſ jenož řečžaľ, naſ je wóĳa wumohľ, warbowaľ, dobyľ, my ſmy móhli dopóſnacž žohnowazu móž ewangelija ľętyřazaj doľho, my mamy ſwoju drohu, lubu žyrkej ſ jejnymi krawnymi Božimi ſlužbami, my mamy — kaľ doľho hiſchęče — kſheſčjanſke domy. A kaľ malo ſebi to wſchitko wažimy? D ſo bę ſwjaty njeľmęř w naſ wſchitkich naſtaľ, kiž přjedy njeľpſchęſtanie, hač je dopjeljene: ſhwataj a wumož ſwoju duſchu! Šamjen.

M. w B.

Šchto wſcho njenaſhonich, pučžujo pſchęš Šerby.

Wóndželu doľwječžich najpřjedy hiſchęče pola wuja a cžety domſchowanku. Wo wobjedže, kotruž bę tež dženka hiſchęče njeľdželſki a ſwjedženſki ſ dobrými kuſkami, wſach ſwój wacžoľ na ſhribjet a cžehnjech dale ſwoje pučže k poľodnju. Bę mi to derje

jnata krajina a ſnacži mi to tam tež ludžo, ſ wjetſcha wſcho Šerby.

Šetkach žónſtu ſ džęczazym wuſpęčkom. Šu poſtrowiwſchit ſo wopraſchach, hdyž je ſ malej holizu pobhla. „Wóla runarja!“ bę wotmoľwa. A macž mi powjedacše, ſo bę holecžka ſ wuſpęčka řadnyla a ſo bę drje ſebi kuſk ſchody ſčžinila. Runar, ſnaty mi po mjenje, bę ju ſrunaľ, męnjo, ſo to ſľę njeľudže. „Wó, wjeľelu ſo, ſo njeľſčęe druhu pomož pola žohnowazeje žony pſchicž!“ rjeknych na to.

„Nę, do teho žno dawno ničžo wjaz njedžeržu!“

„To mje jara ſwjeľeli, ſo tajki pohanſki hofuſpofuſ ſobu-nječžinicže. Bohužel paľ jich hiſchęče doſč je, kotřiž nęſchto tajke cžinja, tež doſč ſerbfſkich macžerjow!“ jej ſnapſchęčžiwich.

„To wſchaf móžecže prawje měč; praja jich tola wjeľe, ſo tajke ſažohnowanje pomha!“ bę žonina wotmoľwa.

Tu winy ſo w kole pučža ſ kęččkow won džęczazym wóš, cžehnjemy wot žónſteju. Węſchtej ſamęny pučž pſchicžej, po ko-truž bęch ſam runje pſchicžoľ.

„Wó, hlaječ!“ ſawoľa žónſka, na pſchicžadžazeju poľaſajo, „tutej dwę drje ſtej węſčęe pola žohnowazeje žony pobhloj!“

„Nadžijonunje jenož po ſeloweje!“ džach ja.

Tola, kaž ſo hnydom wupolaſa, mějeſche žona prawje. Žónſtej pſchicžędžęſchitaj woprawdže wot žohnowazeje. Šso ſ mo-jej ſnatej a ſo mnu poſtrowiwſchit, powjedacštej, ſo je džęččko pſchęzo tajke miſerne byľo; najpřjedy bę ta jena ſ njeju, jeho macž, to a tamne ſama warila. Niebę ničžo pomhaľo. Tuž bę tej drugej, jeje dobrej ſuľodžiny, ſkoržila a ſ njej k žohnowazej jęla.

„A ſchto ječe to ſaľlacžicž durbjeli ſa tutu kuru, kotruž je to ſ Wſchim malym kurjatkom cžinila?“ ſo wopraſchach.

„Wó!“ ſuľodžinka měſto macžerje ſ ſhwatniwej hubu wotmoľwi, „ta ſebi ničžo nježada!“

„Haj węſo, ničžo nježada, doľež ſebi ničžo žadacž njeľmę!“ rjeknje moja ſnata, „ale měč nęſchto cžze, a dalej tež ſtej!“

„Wó haj! — Węſo! — Daro tež ničžo njeje. Nęľotre kľęborny ſmój wſchaf jej dacž drhbjaľej!“ dodawaſche pomalku džęſčžowā macž.

„Węſčęe dha wny, macžer, ſo je to kuſtanie a pohaniſtwa, k cžomuž ječe ſwoje džęččo a ſebje ſamoho podali?“

„Kuſtanie!“ ſawoľa ſuľodžina. „Wny drje njeľſčęe! Wny ječe paľ jedyn tajki moderny abo jedyn duchowny, herwaľ njeľbſchęče taľ řečželi ale ſtarej žonje jeje ſaľlužbu popſcheli!“

„Wó, widžicže!“ ſnapſchęčžiwjach, „něľ ſama prajicže, ſo je to žohnowanje ſaľlužba tamneje. Wona potajkim žohnowanje a modlitwu a Bože mjeno ſa pjenjeſy pſchędaľa, a wny, macžer, to wſcho ſa pjenjeſy kupujecže!“

„Nę, to tola niz!“ tuta wotmoľwi. „Tak ſebi ja to myſľila njeľſchym!“

Ale cžinili to tola ſčęe! A węſčęe dha do žpľa, hač bę to jene dobre požohnowanje a jena prawa modlitwa w Božim mjenje? Ščęe to ſlyſcheli?“

„Nę, ſlyſchala to njeľſchym! Niebę ničžo ſroſhmicž! Wona ſ mjelčom bórbotacše!“

„Ale!“ ſuľodžina kuſk roſnjemdrjena na nju a na mje ſawoľa, „ſnamje ſchicžika paľ je nad džęččju cžinila!“

„Njemęnicže, ſo móžęch ſnamjo ſchicžika runje taľ njeľwužitkne wužitwacž, kaž mjeno ſchicžowaneho?“

„To tola Bože dla niz!“

„Moja luba, prajcže, myſľicže wny ſebi něľtoľe woprawdže na Boha a węſčęe, ſchto ječe prajili?“

„Wó, ſchto tež?! Šsmu prajila: To tola Bože dla — —, ač — Bože dla — niz!“ praji, ſo ſacžęřwjeni, wotmjelkny.

„W tutym drje my kóždy dzeń wjele šhrěschimy“, rjekny moja snata. „To macze wopratođze prawje. Jedyn to tak nje-pytnje. Hdyž je to psche slě, potom to tež jich wjazy nadpadnje. Tak dyrbyu ho na moju kotru hněwacž, kotraž ma pschezo w hubje jene: „D Jesužo!“ abo „D Božo tola!“

„Hdyž, wona a jich wjele tak bjes myšlow Bože mjeno nje-wužitnje wužitwaja“, prajach ja, „činja to žohnowaze s wot-pohladom a sa pjenjes. A či wschitzy, kotřiž t nim pschindu te-hodla niz mjenje ale runje tak! A t temu hiščeže njewjedza, sčto sa pjenjes dostanu, runje kaž Wj to njewěšče, luba maczer! Dyrbyu to Woš bóle wobžarowacž abo Wasche małe njewinowate kurjatto?“

„Njepowjedajče tajke! W bibliji to tola tež tak steji!“ sa-woła na nujje kušodžina.

„Saj, tam steji wo jentym kuslarju Schimanje, kotryž chyz-šche sa pjenjesy kupicž Božu móž žohnowanja! Jemu rjeknje Bětr: „So bych tuwoje pjenjesy s tobu satamane byle, so hebi pomyšlich, so Boži dar psches pjenjesy móže dostaty bječ!“ Či-tajče hebi Zap. St., 8. staw!“ (Pšchichodnje dale!)

Zyrkej a stat.

W notnym němiskim dołhodowdawcowym zakonju (Einkommensteuergesetz) rěka: „Pšchinožki sa s jednocženstwom, kotrež kul-turu špěchuj, kotrež su šmilnym a ja powšchittownoscž waznym skutkam wěnowane, a sa politiske s jednocženstwom móža ho tehdy wot samóženja wotlicžicž, hdyž jich šhromadna licžba wjazy hacž 10 wot 100 teho, sa cžož ma ho dołhodowdawc dawacž, njetwu-čžini.“ — Wotajtim: džekatk je či wuřwobodženy wot dawka, hdyž jón sa něšcto podobne naložič. So zyrkej a jeje skutki po-mozy do tych přjedy naspomnjenyh s jednocženstwom a skutkow škuscheja, njebudže nchtón saprěcž móž. A temu jedyn pšchiklad: Masch-li 10 000 hr. dołhodow, wučžinja dołhodow dawc 19 wot 100 abo 19 procentow; to su 1900 hr.! Dasch-li pať ty wot twojich 10 000 hr. 10 procentow sa skutki šmilnosče atd., masch hiščeže jenož 9 000 hr. dołhodow wysche, a sa tute 9 000 hr. wu-čžini dawc 18 wot 100 abo 18 procentow; tuž trjebasch jeno 1620 hr. wnow dawka saplacžicž. Tak su 280 hr. na dawkach potom mjenje placžil. —

Něšcto tu wo „lubosčži“ a „šrošmjenju“, kotrež ho w na-šchim kraju sa nēčžiče wojowanje duchownych wo wobstacže a šđerženje šwojich šwójboto a domow połaže — jene wojowanje kotrež je pschi nēčžiče drohocže a pschi stejnischežu duchownych dwojzy cžěžke. Jena němška nowina s doła Moldawy psche n. psch: „Nětkle steja duchowni w hibanju msdy dla. Sacž budža šrajtkowacž, njewěm. Wj to žalostnje bylo! Me šnadž ho runje nad nimi wěrnosčž sežini to šlowo Biblije: „Wóh tón Anjes jich tola šđerži!“ (Volkszeitung für das Muldental). Tak ho „sozia-lismus“ tehdy šrošmi a naložuje tež wo naječžičičich sozia-listow, hdyž druhe woričty, wošebje či, kž s hlowu džělaja, mohli něšcto dobytka wot teho mēcž. A to ho tu do žyła wo do-bytk njejedna, ale wo runoprato! Zyrkwiny wošady a jich pschedstejerštwto kaž zyrkwiny wyschnosče smēja tu tola teho pra-weho šrošmjenjenja, tak so ho nětk bóršy něšcto stanje, sčtož by ho dawno hižo stacž dyrbjalo.

Džowfa.

(Stónčenje.)

Rano psched šedmej hodžinu džěchu tjo ludžo wot Čzornez dele t Přecžezam. Dwaj staruščakaj, muž a žona, wobaj po-tulenaj, kaž starej, wukutlenej wjerbje a šřjedža mjes nimaj kraš-nje šroščžena, šwižna holecžka, jako mloda jědlenka. Pšchijě póšt

wot Kamjenza a džowfa poda staršchimaj wutu, njeda ho wot njeju koschicž. Staruščka cžinjese pospyt, jej na cžole šchizit šnamjenicž — ale džowfa pokasa šubki a da ho do šmēcha; a tak wošta pschi pospytje.

„S Bohom!“

Konje šacžehnjesehtej a dašchej ho do bēženja; póšt wot-wiese džowfu po dróšy do Budyščina a šawostaji staršcheju wo-šřjedž Přecžez. Hdyž bēšche ho jimaj s wocžow šhubika, wobro-čžičtej ho a šupaschtej sašo nasad horje t Čzornezam. Wo pu-čžu njerěčžeshtaj ani šlowa. A halle doma prajese muž, kž do futa štajiwšchi:

„To šmój wošamotnyšoj?“

„Wošamotnyšoj“, wobtwjerdžuje staruščka a padnje mužej na wutrobno.

* * *

To bēšche w nalěcžu nakšědowazeho lěta. W šahrodže pod wotnami wutřkach nēžne pružki trawy šwoje hlojčki nad se-žolnienej loššichej trawu, haj tež s pēška mjes kamjenkami wu-šhwatachu selene drobne pjenki; hoke halezki winowza šapocžachu ho se selenju pokrncž a jablon kčžejese. Na Daschiz ščěhu šalecža šacžon, pschēdže ju s waznej krocželu, potom šasta majestetnje na ponožku pola wuhjenja a šhladowasche s hordosčžu na hromadki džěcži delka. Potom nadobo rošpja šwojej šchidle a šhubi ho džěčžom s wocžow.

Bēšche to rjany, kčžejazy džen. W šahrodže psched wotnami, hdyž trawa bjes šadžewanja roščesche, šedžeshtaj staruščakaj. Bēšej hlowje naklonjenaj t wutrobnomaj. Bēšche ho runje lěto pjelniko, wot teje doby, jako bēšche jimaj runje tajki kčžejazy džen wschitke jeju wotmyšljenja a nadžije dopjelnil — sčto do džitwa, so staruščakaj na to špomnišhtaj. Špomnišhtaj na wječžor, kž bēšhtaj nad listom wot džowki pschetratoj a pschepowjedatoj, špomnišhtaj na džen, pschetraty we wocžakowanju a w pschi-prawjenjach, špominašhtaj na šhwilu, hdyž wós šarjepota a...

Šarjepota wós. Nadobo šbēhnyšhtaj wobaj staruščakaj šwojej hlowje. Štaj šnano jenož tak žiwje na to špominašoj, so štaj tež šarjepotanje šlyšchaloj, so štaj tež wós kaž psched lětom widžaloj. A hlaj, widžitaj tež, kaž s durčžkow wosa jeju džowfa wustupi a tak konjej wotjědžetaj. Džowfa štupa s šhwatnej krocželu t twarjenju. Nětk jeju pytny, šhwatnje šahnu t durčžkam šahrodki — a nětk pada jimaj na wutrobno, wobjima jeju a škloni jeju šchēdžimej hlowje t šwojej mlodej a plaka... Sta-ruščakaj cžujetaj mjehkej ružy na šwojimaj šchijomaj, cžujetaj horzotu s rošpaleneju lizow džowki — cžujetaj, so to wscho njeje widženje ale wěrnosčž....

Wlataj šašy džowfu, šašy šedžitaj we wulkej pschisemnej istwje s woblicžom we woblicžu šwojeho džěšcža. Me džentka ho cžak njewlecže tak kaž psched lětom. Wječžorne sežiny s hele nastupuja šašo šwój šary pucž t wotnam — ale tjo ludžo su hiščeže w nješchestawazym rošččžowanju.

Staruščakaj jako byšhtaj s notwa wožitwiloj. Něšcto šlědo-waznych dnjow šlyšchčžashtaj ho jeju woblicži s cžichim šbožom. Wjěšhtaj šwoju džowfu. Šinaš bēšche šereže. Ša bēšche blěda, we woblicžu bēšche pschepadala, jeje hubje bēšhtaj šwoju barbu šhubiloj, a na nošu mjes wocžomaj wustupi módra žilka. Šho-džesche s napinanjom a s cžakom wušhubi ho a wucžekny do pod-tšěščneje komorki, hdyž bēchu jenož drjemjane seženy s šwědkami jejnych šylow. Šo džě njewuđže macžeri a wona šhladowasche se štarosčžimym a s praschazym wocžkom na šwoju džowfu — a nadobo dyrri ho do cžola a wupowjeda mužej, sčto s jeju džow-fu je.

Pod wotnami šanoschowachu ho druhdy pošledne šlowo pēšnicžki:

Što dha pomaha mi pjenjes,
hdy ja nimam wenza wjaz swojeho?

Dzowka so ezim dale ezim huscizsko jatrwasche to pod-
tfeschnej komorzy, hacz tam do zpla lezo wosta. Lezesche w belhm
lozu, pschi jejnym lozu molowana kolebka a kuff dale pschi sezent
molowana fchinja. Pschindzeschtaj dwe nashonjenej fuchodzy,
stupischtaj se staruschtu po fchipatnych fchodzentach do komorki
a so tu sawrjechu. Staru delka s natykanej ale s njesapalenej
dymku w hukje, a s rukomaj w kapkach wobfchodzesche s rostorha-
njom swoje hospodarstwo..... Nadobo dzesche tez po fcho-
dzentach horje a stejesche se jatajnym duchom psched niskimi du-
rjami. Me bolostne stony, psches durje so dohwaze, jeho wote-
hnachu. Wuindze s twarjenjom, wuindze s dwora a sabudzi so
daloko do polow. Tu so mlode fhywy taf njewinojeze selenjachu;
czorna, s wlohu nashyczena maczerka semja taf wonjesche a tuta
woti jeho taf fwjatoczijne wobdawasche. — Boh ton Anjes we,
scho jemu to pschypadny — kaz kadzidlo w zyrwici. A nad semi
wjelbowasche so njebjo taf jafnomodre a na nim fmejesche so
naleczne flonzo jako s wotzowstym wufmewom. A seleno dzē-
czatka wobroczechu s delka po nim swoje hlojczki jako dzeczi po
nanje.....

Besche so jemu slohczilo a sawroczi so domoj. Wofenczko
w swiwlach besche wotewriene — we wutrobnje so jemu neschto
nahle bolostnje pohnu, pobehny skoro skoku horje, so pod nim
drjewjane fchodny zaloszczachu... Na belhch pjerinach lezesche
jeho dzowka s wotewrjenymaj woczomaj a se sprostinjenym wu-
rajom boloszcz me wobliczu. Nejna woboha duscha besche s wot-
tewrjenym woknom s modrej woblosy wotleczała a w rukomaj
njepla malu duschtu swojeho fhnta... Na belhch pjerinach
we molowanej kolebzy lezesche jeho wuczif se jafnjenymaj wob-
comaj, liž do fweta njebeschtej ani pohladnysej — — —

A tu fhm na konzu.

* * *

Na Ahróscziczanski pohrjebniszczu fhyu dzeda a wofku
kleczcz widzal pschi niskim rowje. Na nim roszczechu leczne fjakfi
a nalifi, a na hlowje besche schiplenka fadzena. Rospukachu so
na nim krafne rozowe pupki — ale roswidchu so jenož pjecz
nežne liscziki a ton preni wopravdzity wetr roswi.

(Bodawa — —)

Biese czebo wischebo tu tola fwet netkle njeje

Bo nemskim podamy tu jene krotke rozpominanje, kotrez
tebje wuczi doposnac, czechodla nasch kraj a lud tu netkle bjesch
wschebo teho je, sctoz my werne sbozo, dobru nadziju mjenowacz
fmešli, a s dobom, hdy ton pucz namafsch, kotryž naž a nasch
lud jeniczz s temu jenemu wernemu sbozu dowjescz moze.

Ludy fu bjes pjenjes,
Dol je bjes dna,
Wschinoszcz fu bjes rady,
Datki bjes konza,
Politika je bjes kharaktera,
Sadzerjenje bjes wodzenja.
Roswuczenje bjes rosoma,
Zebanje bjes mjesow,
Wuhlady fu bjes troschta, —
Wschitto to, dofelz wschitto — **bjes Boha!**

S bliska a s daloka.

W Cupoži wotmeje so njedzelu, 12. septembra, fwjedzen
fnatskowneho mifionstwa. W herbskei Bozej fluzbje, wopoldnju
w 1/3 hodz. smije knjes farat Mjerwa s Buzez herbske fwje-

dzenske predowanje. W nemskei Bozej fluzbje, wopoldnju w 4 hodz.
preduje knjes superintendenta dr. Heber s Radeberga. Rozdy je
na tuton wazny fwjedzen wutrobnje pscheproschenny. Boh chyz
swoje zohnowanje s hnady s lutemu fwjedzenjej dacz, so by tez
s nim Boze kralestwo mjes nami so tworilo.

Serbske hlowne biblike towarstwo je swoju ros-
prawu wo dzele leta 1919 rosfkala. S njeje shonimy wschela-
fory fajimaze. Towarstwo je sa leta 1919 jich 20170 biblijom
a 14258 Nowych Safonjom s pokladom wudało. To je wulka,
rjana liczba pschi tych njewuprajne czechich wobstejnoscach, s ko-
trymiz ma so towarstwo netkle czechko bedzicz; je to pschedewschem
placzisna papjery, czisczenja, wjasanja a mšda jastojnikow. Duž
bu tez rozdy dobrowolny dar s dzakom witany, kaz n. psch. te
50 hr., kotrez je jedny wot fchipy wustrowjeny jako dzakny dar
sezele, abo te 50 hr., kotrymž be pschiphane: dofelz je Boh to taf
derje s jeho fhnom ezinił a jemu dal we werje wumecz we woinje,
taf so fme tu fwjatu doweru mecz, so jeho pola Sbbznifa saho
namafa. Dalškej daraj wuczijnjeschtaj po 200 a 300 hr. a jene
wotkasanje pschinješe towarstwu 1000 hr. Wtmny fwjedzen towar-
stwa bu 23. septembra w Draždžanach fwjeczeny a pschi tym buch
jich 122 dzeczom Draždžanskich ludowych schulow biblije darjene.
Kollekta wunješe 170,56 hr. (drie jara fhadna liczba, fhadz ne-
kotryžkuli Serb praji a to s dobrym prawom). Wny Serbjo
mamy towarstwu tez wošebje dzakowni bycz, dofelz wono nasche
herbske biblije pschi wschch wyškofich placzisnach sa hischče fhadny
pjenjes pschedawa; to wono jenož moze, dofelz wulki dzel pla-
czisny herbskeje biblije se fwjich pjenjes saplacz, taf so my
Serbjo, pschede wschch nasche herbske dzeczi schulsku bibliju —
wo wjele tušcho kupujemy, hacz jeje czechcz, papjera, wjasanje atd.
poprawom placzi. Duž njesapomamy tuto towarstwo ale pom-
hajmy jemu dale pschi jeho spomoznym dzele Bohu s czechcz a
czlowjekam s spomozanju! — Futrna kolekta be 1919 wunješla
wscho hromadze 36523,60 hr.; (tu fu 709,47 hr. wošebitych wo-
hadnych a druhich darow fobuliczenych). W Hornjej Luzicy be
so nawdalo w Budyschinje 648,54 hr., w Zitawje 317,80 hr.,
w Lubiju 162,54 hr., w Kamjenzu 226,41 hr., w bratrowskich
wohadach 102,50 hr. a na kraju 3908,74 hr.; tu njesku luziske
wohadu Radebergstehe zyrwineho krejfa fobuliczene. —

Hlowna fchadzowanika herbskeje studowazeje mladizny
wotmeje dzenska wopoldnju a wjeczor fwój sabawny dzel w Budy-
schinje, a to s prenjemu rasej w meshczanziskim dziwadle. Sabawny
dzel wobschija 2 dzelaj, konzert a dziwadlo; konzert so japoczina
wopoldnu w 4 hodzinach; dziwadlo je wjeczor; jastup masch do
wobeju na fhamznu fhartku. Tuto wuhotowanje lubi neschto wo-
šebite; skutkuja tola, wošebje pschi konzercze, Serbjo se wschch
lonczin, tez s Draždžan, fobu a hlowny dirigenta herbskeho kon-
zerta je nasch flawny Bjarnat Krawz-Draždžanski. Duž, luby
czitarjo a czitarika, jeliso nefak mozesch, nastaj so hnydom na
pucz a wobstaraj febi mestno — jeli so to hischče njesch — a
jahof a sawjebel so fobu na herbskim spewje a dziwadle. —
Wschcho drobnišche w „Serbskich Nowinach“.

Dobre wotmolwjenje.

„Czebo dla dawaja nashmste rozki wjazny hacz naletnije?“
so meshczan bura woprascha. — „Dofelz fu frutu mlodoscz
mele“; be wotmolwjenje.

Wistowanje. S. w. R. ja XV!

Samolwity redaktor farat Wyrzacz w Roszczizach.
Czechcz Ssmolerjez knihicizschczernje a kniharnje, sap. družstwo
s wobmj. rukowanjom w Budyschinje.